

OUDE JOB

Voor de zusters van het verzorgingshuis was hij geen lastige patiënt. Ach, de fase van opstandigheid had hij nu wel achter zich gelaten. Wat zou hij nog protesteren?

Veertig jaar lang had oude Job met zijn vrouw Jo genoten van het buitenleven. Als jachtopzichter verdiende hij nog wat bij met tuinonderhoud bij particulieren en de Langharen die hij fokte kon hij steeds gemakkelijk verkopen.

Spoedig na zijn pensionering overleed Jo aan een hartinfarct. Alleen achtergebleven kreeg hij ook last van allerlei kwaaltjes. De spieren werden wat strammer en de waterhuishouding was ook wat problematisch. Tenslotte vonden de kinderen het maar beter dat hij naar een verzorgingshuis ging. Daar zat hij nu al weer zes jaar. Door regelmatige fysiotherapie kon hij 's middags nog al even door de tuin scharrelen. Bij goed v r zat hij graag op het bankje bij de vijver. Hier bekeek hij de dikke stadseenden en gaf aanwijzingen aan de kwajongens die in de vijver aan het vissen waren. Bij slecht weer zat hij voor het raam naar buiten te kijken, zodat hij de omgeving toch wat in de gaten kon houden. Op zijn hoofd droeg hij bijna dag en nacht het groene jagershoedje dat hij lang geleden van Jo had gekregen, toen een pup zijn pet had verscheurd.

Die vijvereenden dat is toch wat, dacht Job vaak. Door voortdurende inteelt leken ze helemaal niet meer op hun wilde soortgenoten. Bovendien waren er ook veel te veel woorden. Hij had hierover al eens met de tuinman gesproken en hem geadviseerd om de broedkorven te verplaatsen naar meer afgelegen plekken, zodat de eendjes wat werden onttrokken aan de begerige blikken van de woorden. De directie had voor de verplaatsing geen toestemming verleend, omdat ze die broedkorven midden in de vijver juist zo'n mooi gezicht vonden. Job liet het maar zo.

Maar de eksters irriteerden hem mateloos. Ze vreten de prullebakken leeg, waarbij ze de lege plastic zakken op de grond smeten en regelmatig vreten ze een gevonden eendenest leeg of deden ze zich tegoed aan de pullen. 's Morgens bij het licht worden hadden ze met hun geschreeuw Job herhaaldelijk gewekt.

Hij besloot er iets aan te doen. Uiteraard moest dit onopvallend gebeuren, want de medebewoners zouden hem wat doen als hij die leuke vogels ook maar het geringste kwaad zou berokkenen.

Hij besloot op arbeidstherapie een vangkooi te maken. Zo een die niet te groot was en gemakkelijk te verstoppen. Tegen de therapeute en de andere klussers deed hij het voorkomen als maakte hij een kooi voor zijn kleinzoon, zodat niemand argwaan koesterde. Wel kreeg Job een vraag over de klep boven in de kooi die kon dichtklappen. Maar Job legde uit dat dit was om de vogel, die in huis af en toe los mocht vliegen, gemakkelijk weer in de kooi te krijgen. Het gevang

door mensenhanden zou het arme diertje maar bang maken.

Toen de kooi klaar was, vond Job een goede plek tussen de dwergconiferen bij de zonnewijzer. Dit was recht tegenover zijn kamer en ook vanuit de huiskamer, waar hij altijd thee dronk, kon hij die plek goed in het oog houden.

Hij begon met het maken van een voerplek. Eerst alleen voer; toen voer en de klepkooi; vervolgens voer naast, maar ook in de kooi en tenslotte alleen voer in het vanghok. Het voeren en het plaatsen van het hok deed Job in het diepste geheim op geschikte momenten: tijdens het tijdstip van het middag-dutje of wanneer de wekelijkse bingo-avond net begonnen was.

En ja hoor, hij had sukses! De tweede dag vroeg in de morgen werd hij wakker van het ekstergeschreeuw. Hij draaide zich in bed om en zag wel vier eksters boven de dwergconiferen heen en weer fladderen. 'Beet', dacht Job en hij drukte op het knopje voor de nachtzuster. 'Ik moet plassen', zei hij, 'wil je me even uit bed helpen?' Snel en ervaren werd Job uit bed en in zijn pantoffels getild. 'Ik kom er zelf wel weer in hoor', zei hij en zette zijn hoedje op. De nachtzuster verdween weer in haar kamer en ging verder met het invullen van de nachtstaten. Job schoof ongezien naar buiten.

Een forse ekster klapwiekte in de vangkooi. Vakkundig draaide Job hem de nek om en

Tekst: Jürgen Katzmann

stelde de klepkooi opnieuw. Zijn hart bonsde, want hij voelde zich toch een beetje een stroper. Met de gedode ekster onder zijn pyama liep Job terug naar de ingang. Nu pas voelde hij dwars door zijn pantoffels heen het natte gras.

De volgende ochtend was het weer raak en zo ving Job heel wat rovers weg. Gelukkig kon hij zijn verhalen kwijt aan de geestelijk verzorger van het tehuis, die zelf ook jager was. Hoewel Job helemaal niet vroom was en vroeger zelfs nooit naar de kerk was geweest, was hij nu elke zondag in de kerkzaal te vinden. Dominee deed na de preek altijd zijn ronde langs de aanwezige patiënten voor een praatje. Steevast als laatste ging hij dan naar Job. Ze namen beiden eerst een slokje uit het kleine heupflesje van dominee waarop deze de conversatie startte met de vraag: 'En, was het nog wat deze week?'

Zo reguleerde oude Job op zijn manier de stand van de eksters wat.

Toen hij gestorven was, las dominee aan zijn graf voor uit Job 39:1-11.

Na de begrafenis nam hij afscheid van de familie en reed nog even terug naar het verzorgingshuis. Hij stopte bij de dwergconiferen en nam de vangkooi van oude Job mee naar huis.

Meester